

והשני סופג את הארבעים משום "אותו ואת בנו", וכשר.

יב. היו שניהם קדשים, ושחט את הראשון בפנים ואת השני בחוץ — הראשון — כשר ופטור.

והשני — סופג את הארבעים משום "אותו ואת בנו", ופסול הקרבן משום שנשחט בחוץ [ומשום מחוסר זמן ד"אותו ואת בנו"].

גמרא:

תנו רבנן: מניין לאיסור "אותו ואת בנו" שנוהג גם במוקדשין? (7)

תלמוד לומר "שור או כבש או עז כי יולד, והיה שבעת ימים תחת אמו. ומיום השמיני והלאה — ירצה לקרבן אשה לה", והיינו "מוקדשין".

והשני סופג את הארבעים משום "אותו ואת בנו", ופסול! שאסור בהנאה כדין חולין שנשחטו בעזרה.

י. ואם שתי הבהמות היו קדשים, ושחט את הראשון בחוץ ואת השני בפנים —

הראשון חייב כרת משום שחוטי חוץ.

ושניהם סופגים את הארבעים — הראשון משום שחוטי חוץ, והשני משום "אותו ואת בנו".

ושניהם קרבנות פסולים! הראשון משום שנשחט בחוץ, והשני משום שהוא מחוסר זמן מפני האיסור לשחוט "אותו ואת בנו".

יא. היו שניהם חולין, ושחט את הראשון בפנים ואת השני בחוץ —

הראשון — פסול! שאסור בהנאה כדין חולין שנשחטו בעזרה, והשחטו פטור.

י"ט כתב שהוא לאו הבא מכלל עשה.

קדושים ושחיטת השני אינה ראויה, ובין באופן שרק הראשון קדוש ושחיטתו ראויה.

ובימא [סד א] דרשו מיעוט שאותו ואת בנו פסול לשעיר המשתלח משום מחוסר זמן, ואיסורו משום שדחייתו מהצוק היא שחיטתו, ותמהו האחרונים [מנ"ח שם ועוד] שהרי פסול לשילוח מצד האיסור של או"ב ולמה הוצרכו לפסול מחוסר זמן, וצריך לומר שדחיית שעיר המשתלח אינה מועילה להתיר בשרו באכילה [ראה מנ"ח קפה ועולת שלמה זבחים ע א] ואינה נחשבת שחיטה לאיסור או"ב אלא רק כעבודת שחיטה בקדשים, ולכך אמרו שדחייתו נחשבת שחיטה רק לענין מחוסר זמן, [וכן דקדק הגרי"ז בתמורה ו א ממה שהשמיט הרמב"ם איסור או"ב בדחיית שעיר המשתלח], נמצא

7. תוס' [ד"ה מנין] הקשו מה היתה ההוה אמינא שנוהג דוקא בחולין ולא בקדשים עד שהוצרכו לדרוש מקרא שנוהג. ותירצו שבהוה אמינא סברו שנכתב "שור" להפסיק הענין ולמעט קדשים, ואמנם למסקנא הסמיכות לקדשים נאמרה לצורך דרשא אחרת.

והרמב"ן והרשב"א כתבו שההוא אמינא שאינו נוהג בקדשים כי מפני האיסור היא שחיטה שאינה ראויה, ומשמע שנצרך ללמד רק באופן שניהם קדושים, או שהשני קדוש, ולא באופן שרק הראשון קדוש.

אך בתוס' להלן [פה א ד"ה מנין] מבואר שהלימוד בקדשים נצרך בין באופן שניהם